

Đừng Bỏ Tổ Lại!!

Contents

Đừng Bỏ Tổ Lại!!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9

Đừng Bỏ Tổ Lại!!

Giới thiệu

Tình dậy tôi đã ở căn phòng quen thuộc. Căn phòng y tế trường toát lên màu trắng rất buồn, những bông hoa cẩm chướng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-bo-to-lai>

1. Chương 1

Tôi tỉnh dậy trong một căn phòng rất quen thuộc.

Phòng y tế của trường..

Một màu trắng rất buồn, mấy bông hoa cẩm chướng héo rũ trong chiếc bình nâu thô thảm.

Haizzzz.. vào phòng y tế với tôi là một chuyện quá bình thường, bởi tôi bất cẩn, còn hay liều lĩnh nữa..

Thật không hiểu vì sao cái Linh học cùng khối với tôi lại ghét tôi đến thế, có lẽ tại tôi học giỏi hơn nó một bậc, xinh hơn nó 1 tý, lại được nhiều người để ý hơn nó.. (=]]~~) Chắc, thật là..

Chỉ vì vậy mà lần nào gặp tôi nó cũng thách thức.

Sáng nay cũng không hề ngoại lệ..

-Êh em,đưa xe không?!! - tôi phóng nhanh, sắp vào lớp đến nơi mà con bé cũng không tha cho tôi. Xe đạp thì làm gì nổi mà đưa!?

-Thôi được rồi!! - tôi miễn cưỡng gạt đầu phóng xe lên, nhìn mặt nó vênh ghét đã man.

Khổ thân con bé, làm sao con xe tồi tàn suốt ngày bảo dưỡng dịch nổi mini Nhật chính hãng của tôi chứ?!!
Ha Ha Ha...

-Sao nào?! - tôi vênh mặt, bụng réo ầm lên. Hic, sáng nay tôi chưa ăn gì..

-Thôi đi, vậy mà cũng kiêu!! - nó lêu lêu tôi rồi chạy biến vào lớp.

Chết, 7h15 thầy vào mất tiêu!!!

Tôi chạy nhanh qua nhà xe, đến lúc qua khúc quanh vào lớp thì...

-----**-----

-Cậu sao rồi?! - tôi quay ra, đó là Quân __một tên nổi tiếng chảnh trong trường, tôi không thấy cảm tình mấy với cậu ta.

-Tở.. uhm, không sao!! - tôi gỏn lộn. Nhìn gần cậu ta cũng bảnh đấy chứ!!

-Lúc đó cậu chạy nhanh thật đó!! - Quân nháy mắt, trên tay cầm một cốc nước cam ép to uỳnh - cậu uống không?!!

-Lúc ấy tớ va phải cậu à?! - tôi lúng túng, trong lòng đấu tranh tư tưởng nửa muốn uống nước cam, nửa không muốn uống..

-Uh, giờ tay mình vẫn còn đau nè!! - Quân vừa nói vừa giơ bàn tay bông trắng lớp lên cho tôi xem.

-Sặc.. - tôi phì cười, chả lẽ chỉ va nhẹ vào mà ” hậu quả ” để lại nặng nề thế sao?!!

-Lúc bạn ngã đó, mình bị bất ngờ chống tay ra sau thế là.. - Quân nhún vai.

-Xin lỗi nha, mình.. - tôi cúi mặt.

-Đâu phải do cậu, mình cũng không để ý mà. - Quân cười - mà cậu với cô y ta có vẻ quen thuộc nhỉ?!

-Uh. do mình hậu đậu quá.. - tôi cười ngượng - mà cô y tá đâu rồi bạn?!

-Cô ấy đi mua thuốc!! - Quân ấn vào tay tôi cốc nước cùng mấy viên thuốc con nhộng lớn - cô ấy dặn cậu uống! Thôi nằm nghỉ đi ha, tớ về lớp trước!!

-Thôi, tớ cũng đi luôn vậy!! - tôi tung chăn lên định chạy ra, tự nhiên Quân kéo tôi nằm xuống.

-Nhìn cậu vẫn còn hơi mệt đấy!! - Quân cười tươi - nghỉ một lúc đi, có sao đâu!!

Nhìn Quân đi khuất, thì ra cậu ta cũng tốt đấy chứ. Bị tôi va vào sái cả tay mà không kêu ca lấy một lời, còn dịu dàng lấy thuốc, đồ uống cho tôi. Chả bù cho ai kia..

-Này, bà sao rồi?!! - một tên nhóc mặt ngố tồ, đội lệch chiếc mũ kiểu G - Dragon (nhìn biết ngay hàng nhái =,=), tóc nhuộm trắng sặc mùi coslap chạy qua chỗ tôi nằm.

-Vừa nghĩ Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay!! - tôi lẩm bẩm.

-Khi này.. hê hê.. anh nào đấy?!! -cậu ấy hỏi dò mặt rất chi là đen tối.

-Ông hỏi làm gì?! - tôi nằm quay mặt luôn vào trong tường.

Đây là Long, bạn thân của tôi. Cậu ấy là một công tử nhà giàu nhưng cuộc sống không hề may mắn. Bố mẹ Long li dị từ lúc cậu ấy mới học lớp 6, thời kì mà trẻ con dễ khủng hoảng nhất..

Tôi không hề nhìn thấy Long khóc, nhưng cậu ấy cũng ít cười hẳn đi. Có lẽ vì như vậy mà bố mẹ cùng bà chị chết tiệt của tôi cưng cậu ấy còn hơn cả tôi.

Long đẹp trai, rất baby. Hơn nữa cậu ấy còn mê mẩn G - Dragon không dứt ra nổi. Cũng may cậu ta đáng chuẩn mực theo phong cách thần tượng nhìn cũng đẹp.. nếu không thì..

Nhưng hình như.. ở cậu ấy..

-Này, bà giận tôi đấy à?! - Long ngồi xuống và kéo kéo chăn ra khỏi mặt tôi.

-Thôi!! Ông đừng quậy đi!! - tôi quay ra.

-Ế, tức rồi kìa!! - cậu ta cười như bắt được vàng - bà này buồn cười quá!!

-Thôi nhá!! - tôi xì khói ra 2 tai - tôi đang ốm đấy!!

-Sao thế?! Lại không ăn sáng hả?! - Long nhìn tôi vẻ không bằng lòng. Chít dờ, sao cha nội đoán chuẩn thế nhờ?!

-Tất nhiên là có ăn! - tôi quả quyết.

-Ăn á?! - Long cười toe rồi lôi trong túi áo ra một cái bánh mì tổ chẳng cùng một hộp sữa Zin Zin - thôi, làm bộ hoài! Bà mau ăn đi!

-Ý za ~-!! - tôi quay phắt ra, bụng kêu gào suốt nãy - ở đâu ra thế?! Hôm nay bạn Long chăm sóc bạn bè ghê ta!!

-Xi.. Thế mà lúc đầu còn.. - Long bịu dài môi ra và ngân giọng (nghe chói tai quá =]]~) - tôi mua chứ ở đâu?! Đúng là khờ!!

-Thanks you naz""!! - tôi cười - thế sao ông xuống đây?! Đang học mà!

-Thầy cho tôi xuống..- cậu ấy cười toe toét.

-Vậy à?! - tôi cũng cười toe.

-Thật!!

-Sao cơ?! - tôi liếc qua.

-Thật.. ra thì tôi bùng tiết đây! - Long cúi đầu nhăn mặt.

-Liều nhĩ?! - tôi phá lên cười, nhìn khuôn mặt tội lỗi đáng thương phát.. sợ!

-Tĩnh rồi hả em!? - cô y tá ở đâu bước nhẹ vào, tôi và Long giật mình quay ra - sao rồi?! Lần sau nhớ ăn sáng nghe chưa!? Con gái gì mà.. Ah, Long à?! Cô đang định đi tìm em!

Cô với chả em.. Híc, tôi xin giới thiệu luôn, cô y tá này là chị họ của tôi, hơn bọn tôi có mấy tuổi thôi mà lúc nào cũng tự đắc xưng cô với bọn tôi. Dễ ghét kinh khủng!

-Long ở lại cô bảo chút! - cô y tá nhìn tôi vẻ ngây thơ - còn em không mau về lớp đi?!

-Ồ.. - tôi là người ốm cơ mà..?!!

Cả 2 nhìn tôi vẻ nghiêm túc. Đành vậy, tôi tung chăn chạy ra cửa và đóng " sầm " cửa lại. Chuyện gì mà họ tỏ ra bí mật thế nhĩ?!

2. Chương 2

Đạo này tôi rất hay gặp " người đó " - chính là Quân, cậu bạn mà tôi chẳng may va phải ấy. Cậu ấy rất đáng yêu, lại hòa đồng và dễ mến nữa.. mọi định kiến, nhận xét xấu về cậu ấy trong tôi trước đây tự nhiên mất sạch. Chậc, tôi thật không hiểu nổi con người hay thay đổi của mình nữa..

-Nè! Mai đi xem phim với tớ nhé!! - Quân cười khi " vô tình " gặp tôi ở hành lang.

-Mai á?! - tôi làm bộ ngập ngừng, đi chơi với cậu ấy rất vui, chắc là thú vị gần bằng những lần tôi đi chơi cùng Long. Quân là người con trai đầu tiên - ngoài Long - có thể đem đến cho tôi sự tò mò ghê gớm đến thế.

-Cậu không rảnh hả?! - Quân nhú mày, cảm giác hơi buồn.

-Uh.. thôi được rồi!! - tôi giả bộ miễn cưỡng - sáng mai hả?!

-Ok, sáng mai! - Quân chạy vụt đi - 7h30 tớ đến đón cậu!!

Ấy za, nhìn Quân vui vẻ như thế tự nhiên tôi cũng thấy vui vui!!

Ngày mai không biết nên mặc gì bây giờ nhĩ?! Hê Hê!!

-Lên xe đi về!! - Long đỗ xe trước mặt tôi - cười gì mà sung sướng mãn nguyện thế?! Chuẩn bị lập di chúc à?!

-Ông này.. - tôi cáu, sao chả được phần nào như Quân nhỉ?!

-Thôi, không đùa, mai rảnh không?! - Long đạp xe nhanh ra cổng trường.

-Không.. - tôi lúng túng - mai.. tôi sang nhà cái Lan học nhóm!!

-Thật hả?! -Long lắc đầu rút 2 cái vé xem phim trong túi áo ra - đang định bảo bà đi xem " thành phố hoa hồng " với tôi.. thế mà.. thôi đành vậy!!

- " Thành phố hoa Hồng "?! Tên nghe hay nhỉ?! - tôi tò mò.

-Tôi chọn phim mà lại!! - Long tự đắc - phim nói về một thành phố trồng toàn hoa hồng, nhưng thật ra đây là giồng hoa hồng giết người, trong thành phố liên tục xảy ra những vụ chết người và mất tích bí ẩn..

-Khoan đã.. - tôi cau có - không phải là phim tình cảm à?!

-Bà mơ hả?!

Tôi nhéo Long một phát rõ đau, rồi không thèm nói thêm nữa.

Tại sao phải nói dối cậu ấy?! Tôi không hiểu nổi bản thân mình nữa rồi!! Nhỡ đâu ngày mai, tôi và Long cùng đến một nơi.. cậu ấy phát hiện tôi nói dối.. tôi phải làm sao?!!!!!!

Mọi lo lắng của tôi sau đó đều là vô ích, vì trời mưa!!

Xui xẻo hay may mắn đây?! Tôi thật không hiểu nổi nữa..?!

Quân gọi cho tôi, nói không đi được.. Tự nhiên cảm thấy vừa buồn vừa tức..

-Này!! - chị Liên, chị gái tôi, hét toáng lên - Thằng Long tìm mày kìa!!

-Đâu?! - tôi nhìn theo hướng Liên chỉ.

-Kia kìa!! - chị ấy vừa làm bộ cấp bách vừa len lén lấy lọ sơn móng tay của tôi.

-Xong để vào ngay đây!! - tôi lừ mắt rồi cầm ô chạy vội xuống nhà.

Long còn cách nhà tôi một đoạn khá xa.. cậu ấy cứ đi như vậy trong mưa, không che chắn gì cả..

-Êh - Long nhìn thấy tôi vội vàng gọi (khổ quá, biết rồi!!) - may quá, bà đây rồi!!

-Ông ầm đầu à?! - tôi giương ô lên che cho cả 2 đứa, rồi leo tót lên xe Long - thảo nào mà mưa từ sáng..

-Cái gì!? - Long vẫn nói nhẹ nhàng, hôm nay làm sao vậy nhỉ?!

-Mưa thế này sao qua nhà tôi..?! - tôi ngập ngừng dò hỏi - mà sao không đi xe bus?!

-Đi dạo với bà thì làm sao đi xe bus được?! - Long cười, nói bằng quơ.

-Bây giờ á?! - tôi ngạc nhiên - mưa to lắm.

Long không nói gì thêm, cứ thế lẳng lặng đeo tôi qua các dãy phố..

Phố thưa người..

Mưa và lạnh..

Tôi đã cố che ô mà vẫn ướt cả vai và tay áo.. Long ngồi trước đã che giúp tôi phần nào.. Cậu ấy im lặng suốt, khác hẳn vẻ sôi nổi thường ngày?!

Chuyện gì nữa đây!? Cái cách thay đổi này sao mà giống trong phim Hàn Quốc quá vậy?!

Hai đứa cứ thế im lặng suốt.. Tôi đưa tay với những hạt mưa nhỏ long tong trên mặt lá xanh chảy xuống. Bỗng nhiên thấy từ đằng xa một bóng người rất quen..

.....Quân?!!!

3. Chương 3

Cậu ta định giỡn với tôi chắc?! Cậu thật, rõ ràng hôm qua bảo hẹn tôi đi xem phim, vậy mà sáng nay đột ngột hủy bỏ. Tưởng do trời mưa, ai ngờ là do hẹn bạn gái..

Tôi vốn không thích những quả lừa kiểu này..

Mà nhất là với người mà mình đang thấy.. hay hay!!

-Hằng này.. - Long chợt nói rồi lại im lặng..

-Hả?! Cái gì?! - tôi giật mình quay ra, sao hôm nay lại gọi tên tôi nhẹ nhàng thế nhỉ?!

-Hằng đã từng thích ai đó chưa?!

-Thích á!? - Tôi ngạc nhiên, (hôm qua thì có =,=) chưa khi nào Long nói chuyện với tôi về vấn đề này cả, hay là.. - sao thế?! Ông thích đứa nào rồi phải không?!

-Uh.. - Long dừng xe lại - Nhưng Hằng có thích tôi không?!

-What!!!!???? - tôi trở mắt nhìn Long, sao hỏi gì mà kì vậy?!

-Tôi hỏi thật đấy!! - Long quả quyết.

-Ồ.. Đương nhiên là.. thích rồi!! - tôi nói, vẫn không hiểu ý nghĩa của câu hỏi đó là gì. - hai đứa mình là bạn thân mà!!

-Chỉ thế thôi sao?! - Long vặn lại và cho xe chạy tiếp. Có chút gì đó.. rất hụt hẫng..

-Ông còn muốn gì nữa hả?! - tôi chu môi lên hỏi lại.

-Một cái gì.. - Long lấp lửng -.. hơn thế!!

Cậu ấy đưa tôi về thẳng nhà, không ăn uống, không la cà hiệu sách nào cả.. Chẳng kịp chào chị Liên, cũng từ chối luôn cái ô tôi đưa một cách nhiệt tình và bắt buộc. Long phóng như bay..

Bỏ mặc tất cả..

Mưa..

Gió..

Và.. tôi!!

-Hai đứa lại cãi nhau à?! - Liên đứng lù lù sau lưng tôi lúc nào không hay.

-Làm gì có! - tôi nhún vai, thật sự tôi cũng có hiểu gì đâu.

-Thế thằng Long làm sao thế?! - Liên nói giọng quan tâm (bà tám thì đúng hơn, hic)

-Chịu!!

Tôi chạy vào nhà tắm, nước mưa đã thấm sâu mọi góc ngách trong cơ thể. Tôi như cảm nhận được cả cái lạnh, từ sự cô đơn.. của Long..

-----**-----

Mọi chuyện sau đó diễn ra hết như một trò hề trong rạp xiếc.

Tôi tránh mặt Quân..

Còn Long thì tránh mặt tôi..

Long nghỉ học liên tục, đến lớp thì toàn lên phòng y tế. Tôi tìm đến nhà thì được biết cậu ấy đã chuyển ra ngoài ở..

Vậy là sao hả Long...?!

Đầu óc tôi quay cuồng với những suy nghĩ đáng sợ, tôi sợ một thứ gì đó vô hình đang dần dần hiển hiện trước tôi và Cậu ấy..

Bây giờ tôi mới thật sự cảm nhận được, Long đôi với tôi, quan trọng đến mức nào..

Cho đến một hôm..

Tôi vô tình gặp Long..

Cậu ấy không hề ngạc nhiên hay tỏ chút vẻ hạnh phúc nào khi gặp tôi. Tôi thật sự rất buồn.

-Cậu đã làm sao vậy?! - Tôi chạy đến ôm chầm lấy Long, mọi sự lạnh lẽo tan biến sạch sẽ.

Long không nói gì, chỉ nhẹ nhàng quàng tay ôm lấy tôi rồi ngồi cạnh tôi cả buổi như thế. Khuông mặt gầy gò và xanh xao, đầy mệt mỏi..

-Eo, xem 2 người kia xấu chưa kìa!! - mấy đứa trẻ con xô ra nhìn rồi cười lên đầy thích thú, =,=!!

-Ê.. Ê.. Ê..

Cả lũ chúng nó chạy quanh 2 đứa một lúc rồi sợ tôi đuổi nên mỗi đứa lạc đi một hướng. Giờ phút này mà còn không được yên nữa...!!

Long tiếp tục nghỉ học, cậu ấy nhìn ngày càng xanh và sa sút. Tại sao vậy nhỉ!? Hay gia đình Long có vấn đề gì?!

Tôi cảm thấy không hiểu gì hết, tôi đang bị cô lập. Cô lập trong chính thế giới tươi đẹp của mình!!

Chiều chủ nhật.

Tôi đến một quán kem mới mở. Đạo trước, cứ chủ nhật là Long lại đến đưa tôi đi chơi, đi ăn.. đủ thứ. Vậy mà bây giờ đến gặp cậu ấy còn khó, đừng nói là đi ăn!

-Quý khách dùng gì ạ?! - một người phục vụ đứng chào tôi lịch sự.

-Chị cho em.. - tôi sưng người lại, sau đó chạy vội ra quầy thu ngân - Long!! Cậu làm gì ở đây!?

-Đi một mình à?! - Long hỏi nhỏ, không có một chút cảm xúc nào cả.

Tôi kéo cậu ấy ra khỏi quán, mặt cho bao nhiêu người nhìn tôi kì quái.

Long lặng lẽ lấy xe và đèo tôi về nhà.

4. Chương 4

Im lặng.

Đau.

Chi Liên đang trồng hoa Đá sau nhà nên chẳng để ý gì tới bọn tôi, Long dắt tôi lên phòng rồi ấn tôi ngồi xuống.

-Cậu.. cậu.. quá đáng!! - tôi nhìn khuôn mặt u sầu ấy mà không cầm nổi nước mắt.- sao cậu đối xử như thế với tớ?! Sao cậu không đến lớp?! Sao lại chuyển nhà?! Sao lại thay đổi số điện thoại!?

-..

-Tớ đã làm gì sai hay sao?!!!!!!

-Cậu đừng nói thế! - Long lạnh lùng quay đi, cậu ấy thậm chí còn không thềm lau nước mắt giùm cho tôi - tớ đã nghỉ học rồi, tớ chán ngấy việc học hành.. và tớ chán.. cậu lắm rồi!

-Cậu..

-Đừng bám theo tôi nữa!! Tôi khó chịu lắm!

Long đứng phắt dậy.

Ồ cậu ấy có chút gì đó miễn cưỡng...

-Thật sao?! - tôi ngạc nhiên nhìn thẳng lên cậu ấy.

-Tôi và cậu. - Long chỉ thẳng mặt tôi - chúng ta không hợp nhau!! Tốt nhất là từ giờ, chúng ta đừng gặp nhau nữa.

-..

-Dù sao.. Không có tôi, cậu vẫn sống tốt! Phải không?!

Cậu ấy đi nhanh xuống dưới. Tôi không tin vào những gì mà tôi vừa nghe, vào những gì mà người bạn - còn hơn cả bạn ấy - vừa phũ phàng nói cho tôi hay..

Điều đó thật sự làm tôi tổn thương.

Long mà tôi quen biết đó sao?!

Tôi sẽ không cần cậu nữa!!

Vậy mà sao.. nước mắt ơi, đừng rơi!!!!

Lúc tôi tỉnh dậy thì thấy Liên ngồi bên cạnh, đang cảm thấy thích thú với laptop mới của tôi. Chì gì mà..

-Sao rồi?! - Liên hí hửng quay sang, tay vẫn nhay au tành tạch.

-Chả sao! - tôi trèm chần quay đi.

-Ăn tối không!?

-Không ăn! - tôi gắt gỏng, bà này chỉ phá người ta là giỏi.

-Mày và Long có chuyện gì thế?! - Liên dừng hẳn lại, rồi quay ra nói một cách nghiêm túc.

-Long nào!? - tôi lấy giọng tỉnh bơ, thật ra nước mắt lại bắt đầu rơi lã chã - em không quen ai tên Long cả!!

-Đùa à?!- Liên kéo chần ra, nhưng vô ích, tôi cuốn chần chặt như kén sâu - Nó sắp sang Đức với mẹ nó rồi!!

-Cái gì?! - tôi vùng dậy - sang đó làm gì?!

-Gặp mẹ nó lần cuối!

-Lần.. cuối?! - tôi ngơ ngác. Liên đi ra cửa và không nói gì thêm nữa.

Lẽ nào chỉ vì vậy mà tránh mặt tôi. Nếu sang Đức, cậu ấy và tôi vẫn có thể liên lạc mà. Cậu ấy đang nghĩ gì?! Đang làm gì vậy chứ?!

Lần cuối!?

Cái gì là lần cuối?!

Cậu ấy còn muốn đi tới đâu nữa mà còn nói là gặp mẹ lần cuối?!

Tôi không quan tâm..

Bởi tôi biết, dù là ở đâu trên thế giới này, tôi vẫn có thể đi cùng cậu ấy.

Tôi không muốn cuộc sống của tôi thiếu cậu ấy!!

Nhưng hình như tôi quá ngây thơ. Nơi mà cậu ấy đến không phải là nơi mà ai cũng có thể đến, nếu không đủ dũng cảm.

5. Chương 5

-Cô hãy nói thật cho em biết đi!! - tôi chặn cô y tá lại và nói giọng nửa van xin, nửa đe dọa.

-Em làm gì vậy?! - cô ấy lúng túng - hành hung giáo viên là tội nặng đấy!

-Em đâu có làm gì cô?! - tôi cáu, sao lại có người như bà này nhỉ!?!- em chỉ muốn biết chuyện của Long thôi!

-Cô không biết! - cô ấy quay đi - em là bạn Long, em phải biết hơn cô chứ!

-Em đã biết rồi - tôi nói dối - nhưng em muốn chính cô khẳng định lại, hôm nào cậu ấy sẽ bay qua Đức!?

-.. Hmm.. - cô ấy nhìn tôi vẻ nghi ngờ - Long sẽ không qua Đức nữa! Mẹ nó sẽ về đây! Dù sao nó cũng là người đã chết rồi, em đừng lưu luyến gì nữa!!

-.. Người đã chết!?

-Nếu không có em, Long đã không sống được đến bây giờ! - cô ấy lắc đầu, khóe mắt ươn ướt - Long nó rất yêu em, nhưng không dám nói, bởi nó bị ung thư, không cách nào cứu nổi nữa rồi..

Mọi thứ quay cuồng trong đầu óc tôi.

Long?!

Chết?!

Ai đó hãy nói với tôi là không phải như vậy!!!!!!

Cậu ấy vẫn còn quá trẻ!

Tôi chạy như bay đến nơi mà Long đang bán rở sức khỏe của mình. Cậu ấy vẫn lạnh lùng nhìn tôi, nhưng vẫn ngồi cùng tôi ở một góc quán vắng vẻ..

-Cậu không đi học?! - Long nói kiểu làm bộ không quan tâm.

-Không thích! - tôi nói giọng bất cần - tôi chán học rồi!!

-Nói vậy!! - Long gắt lên - cậu mau trở lại lớp!

-Cậu đừng nói kiểu đó!! - tôi cúi mặt xuống - tôi và cậu.. không quen nhau, hãy coi tôi.. như.. một người khách.. bình thường!!

-Tôi.. - Long bỏ lửng câu nói.

-Long à! - tôi nắm tay cậu ấy, nước mắt lại tuôn ra - tớ thích cậu, thích rất nhiều.. không phải vì chúng ta là bạn đâu..

-Cậu đừng nói thế! - Long gạt nhanh tay tôi ra rồi quay mặt đi - cậu mau về trường đi!!

-Tớ đã biết cả rồi! - tôi nhìn cậu ấy bằng ánh mắt van lơn - sao cậu lại giấu tớ?! Ít ra chúng ta cũng là bạn thân, phải không!?

-Cái này.. - Long ngăn người ra. Cảm xúc hỗn độn tận sâu đáy mắt cậu ấy dội vào lòng tôi đau đớn..

-Xin đừng tránh mặt tớ nữa..

Tôi van xin, cậu ấy im lặng một hồi lâu rồi gạt đầu.

Hạnh phúc xen lẫn khổ đau..

Thà cậu ấy không quan tâm gì đến tôi mà sống khỏe mạnh, tôi còn cảm thấy ổn hơn lúc này..

Có phải con quá tham lam không?! Chúa ơi!!!

6. Chương 6

Hôm sau, Long đi học trở lại. Cậu ấy muốn sang đón tôi đi học nhưng tôi (thật ra là cả gia đình tôi) không ai đồng ý như vậy cả, tất cả mọi người đều nhất trí đưa cậu ấy về sống cùng cả nhà..

Bố Long thì làm tận trong Nam, với lại ông ấy chẳng mấy quan tâm đến Long. Long như đứa con trong lúc ông ta chơi đùa mà sinh ra, thế nên cậu ấy sống chết ra sao, ông ta nào có quan tâm..

Còn mẹ Long và cả gia đình bên ngoại thì đều ở Đức..

Cậu ấy tội nghiệp thật..

Tự nhiên tôi cảm thấy mình thật sung sướng, vì một gia đình yêu thương mình, bố tôi, mẹ tôi và cả chị Liên..

-Cậu không nên đi học đâu. Hình như cậu hơi sốt đấy.. - tôi lo lắng.

-Không có đâu! Đừng lo! - Long cười và đi vào phòng tắm.

-Hôm nào mẹ cậu về!? - tôi tò mò.

-Có lẽ là tuần sau!!

Tuần sau..

Rồi tuần sau nữa..

Mẹ Long không hề đến..

Cậu ấy mòn mỏi chờ đợi người thân mà mình yêu nhất. Nhưng tất cả chỉ toàn là thất vọng.

Cậu ấy bây giờ đã phải chuyển hẳn vào viện. Tình hình ngày một tệ đi..

Bố tôi thông báo cho bố Long, nhưng ông ta lúc nào cũng viện cớ bận không đến. Chỉ gửi một khoản tiền để đóng viện phí cho cậu ấy..

-Cậu làm gì thế?! - long hỏi tôi. cậu ấy xanh quá, nhìn Long tôi chỉ muốn bật khóc. Nhưng tôi không muốn làm cậu ấy mất đi niềm hi vọng.

-Tớ gấp Hạc Giấy!! - tôi cười, khóe mắt hơi ướt.

-Làm gì thế?! - Long lấy mấy tờ giấy ra nghịch.

-Cậu không biết truyền thuyết 1000 con Hạc à?! - tôi ngạc nhiên.

-1000?! Thôi cậu đừng gấp nữa.. - Long kéo tay tôi - tớ muốn ra ngoài!!

-Không được!! - tôi gắt - cậu yếu lắm, không ra ngoài bây giờ được đâu!!

-Làm ơn..

Tôi và Long bắt xe bus ra ngoại thành.. một nơi đầy hoa và cỏ xanh rờn..

-Cẩn thận có rắn đấy!! - Long dọa tôi.

-Thật á?! - tôi định chạy ra bắt xe về luôn cho rảnh, chỗ này thì làm sao mà chơi?!!

-Tớ đùa thôi!!- Long cười - mình đi ra kia!!

Long cười rất tươi, từ lúc tôi biết cậu ấy bị bệnh đến giờ chưa khi nào tôi thấy cậu ấy cười nhiều đến vậy.. Việc tôi đưa cậu ấy ra ngoài đi dạo lẽ nào là đúng?! ?!!

-Bọn mình ra bắt xe thôi!! Muộn lắm rồi!! - tôi sốt sắng, chỉ còn một chuyến bus cuối nữa, nếu không lên kịp tôi và Lóng sẽ kẹt luôn tại đây.

-Hàng..

Long nắm lấy tay tôi và hôn nhẹ lên mi mắt. Một nụ hôn thật vụng về, lướt nhanh qua nhưng rất ấm áp.

Buổi chiều trôi nhanh như gió thoảng, mây lấp mặt trời để lại những vệt vàng vọt xa xôi.. từng gợn nắng cuối chiều rơi thẳng vào mặt tôi và Long, làm gò má đỏ ửng..

-Tớ rất rất rất thích cậu!! - tôi nói nhỏ.

-Đừng! - Long quả quyết rồi nắm tay tôi đi ra đường cái.

-Tại sao?!

Tại sao chứ?! tôi thích cậu ấy có gì sai?!

-----**-----

-Tình hình tệ lắm!! - Liên chạy vụt vào lớp thông báo cho tôi.

-Sao?! - tôi đứng phắt dậy, không kịp xin phép giáo viên chạy vôi ra ngoài.

-Đến bệnh viện đi!! Mẹ đang ở đó!!

Tôi và Liên bắt taxi.

Cổng bệnh viện mở hờ hững như đưa tang..

Và đôi mắt mẹ nhìn tôi cũng hết như vậy..

Bầu trời u ám..

-Sao rồi mẹ!? - tôi hỏi dò, cố tìm một tia hi vọng.

-. - từng dòng nước mắt chảy dài trên gò má mẹ, không còn gì nữa sao?!?

-Mẹ, mẹ nói gì đi!!! Bác sĩ?!? Bác sĩ đâu?!? Long đâu?! Cậu ấy đâu?!

Tôi không còn đủ bình tĩnh để định hướng gì nữa, hôm qua tôi và Long còn vui như vậy. Thế sao hôm nay..

Sao lại là hôm nay?!

Sinh mạng của Long..

Đôi mắt cậu ấy..

Tiếng nói của cậu ấy..

Mọi thứ..

Giờ tôi không còn được thấy gì nữa..

Nước mắt hòa với nỗi đau, tôi không muốn cảm nhận một thứ gì cả!!

Giá như con người có thể giống như cái máy, muốn quên cái gì, mất đi dữ liệu gì chỉ cần nhấn delete..

Giá như con người là con Kiến đơn giản, sống không cần chút tình yêu..

Giá như con người là con gió bụi bạc. Thích thì tới, không thì đi chẳng một chút tiếc nuối..

Nhưng đáng tiếc thay, con người là con người..

Những thứ muốn nhớ không khi nào nhớ được, những thứ muốn quên thì chẳng bao giờ mất đi.

1000 con Hạc Giấy tôi còn chưa gấp đủ..

Khuôn mặt người mẹ thân yêu cậu ấy còn không chờ nổi để nhìn..

Cậu ấy thật cô đơn..!!

Một tháng sau..

Tôi không chắc mình có thể cân bằng mọi thứ. Những kỉ niệm cứ ám ảnh tôi trong từng giấc mơ.

Tôi không tài nào thôi nhớ Long, thôi yêu Long..

Đến phút cuối cậu ấy vẫn không chấp nhận tình cảm của tôi.. Thế mà tôi lại cả đời này không quên nỗi cậu ấy?!

-Này!! - Liên vút một hộp nhỏ lên bàn tôi.

-Cái gì thế?!

-Của Long..

Long..?! vì sao cậu ấy không đưa cho tôi hôm đó!?

Tại sao giờ này mọi người mới đưa nó cho tôi?!

Tôi mở nắp hộp, trong đó là 2 hạt giống đang độ nảy mầm, một cái biển báo nhỏ xinh và một phong thư.. trên đó.. là nét chữ của Long..

” Hằng à.

Mình không muốn làm người mà mình yêu thương đau khổ đâu, thế nên cậu phải cười nhiều vào nhé. Mình sẽ luôn nhìn cậu đấy, nếu cậu không sống vui vẻ thì lúc nào gặp lại mình sẽ ghét cậu, không thèm nói chuyện với cậu luôn!!

Chăm sóc 2 cái cây giúp mình nhé!! (có lẽ chỉ là 1 cái cây thôi!!).

p/s: Long rất yêu Hằng ”

-----**-----

” Có lẽ chỉ là một cái cây thôi ”!!

Cậu đã cô đơn một thời gian rất dài rồi..

Bây giờ thì đến lượt tớ..

Tớ biết cậu không thích như vậy..

Thế nhưng.. tớ lại là cái cây duy nhất lẻ loi còn sống sót..

End - 2010

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-bo-to-lai>